

СИБИН МАЙНАЛОВСКИ СИМБИОЗА

chitanka.info

— Имам за теб само една дума, Роналд: симбиоза! — промърмори под носа си Джаред, Междугалактическият Скитник, докато пресушаваше кой знае коя поредна чашка от любимата си отрова. Едва ли дори юпитерианците знаеха да броят дотолкова. Честно казано, ако не беше толкова добър разказвач, едва ли щях да търпя дълго пиянските му брътвежи (прекъсвани от време на време със звучни оригни), но копелето бе обиколило надлъж и нашир половин вселена и историите му бяха толкова разнообразни и увлекателни, че човек можеше да се примири с някой-друг физиологичен дразнител.

— Какво искаш да кажеш с това „симбиоза“? — въздъхнах аз примирено. Навикът на Джаред да започва разказа си със загадки бе пословичен. Тънкостта беше да имаш търпение да изчакаш да приключи с тайнствеността и да започне истинската история...

— Всяка една форма на контакт, съжителство или комуникация с друго същество, било то от твоя биологичен вид или тотално различно по култура, пол, физиология и прочие, представлява симбиоза. Така може да се опише всяка една връзка между две личности — симбиоза: взаимоотношение на определено равнище между два организма, от което те могат да имат едностранна или взаимна полза. Най-простият пример сме ти и аз в момента: на теб ти се слуша някаква интересна история и затова си готов да изтърпиш моето пиянство и многословност, а на мен ми се пие, та две не виждам, затова съм готов да изрецитирам и „Пътеводителя на галактическия стопаджия“, ако трябва, само и само да почерпиш...

— Говори си, Джаред — примирих се аз и махнах на сервитьора да донесе още две чашки бетелгейзевска гроздова. — В края на краищата, кой съм аз, че да знам изобщо нещо в този живот... Не е като да съм бил капитан на 512 полета в Далечния Космос...

— Ако ще и на пет хиляди да отидеш, пак ще си останеш пеленаче в сравнение с твоя скромнен събеседник, момчето ми — ухили се Скитникът, докато търсеше демонстративно (и безуспешно) цигари по вътрешните си джобове. Плъзнах моя пакет по масата към него:

— Един ден и тук, в „Звездното драконче“, ще забранят пушенето; какво ще правиш тогава?

— Ще си намеря друга кръчма, която да приютява мен и хилядите, желаещи да изслушват историите ми — невъзмутимо присви

очи Джаред. След като направи едно юнашко дръпване, което отвя половината цигара, той се приведе към мен и понижи глас:

— Чувал ли си някога за седмата планета от съзвездието Компас?

— Не съм.

— Няма и да чуеш. Поне не скоро — според решението на Четвъртия Конвент на планетите Арантия е обявена за карантинен свят. Полетите дотам са забранени, а всеки, който е дръзнал да публикува дори един ред спомени за това място, се наказва с до три години в рудниците на Орион IV. Много смотано място са тези рудници, между другото: ако знаеш колко време обикалях, за да намеря незаразено от радиация място...

— Пак се отплесна, братле.

— Извинявай, Рони, старост-нерадост... А, да — Арантия! Разказвах ти за Арантия. Навремето първият, който стъпи там, бе не кой да е, ами самият Анатолий Сопкин — капитанът на „Водно конче“, откривател на 200 планети, бла-бла... абе, знаеш му биографията сигурно по-добре от мен, ама аз да се подсигурия — вие, днешната младеж, един Космос знае кога намирате време за четене...

— Младеж друг път — сигурно сме набори с теб, ако не си криеше толкова стриктно възрастта!

— Навик, братчето ми — мадамите мнооооого си падат по тайнственост — изхили се Джаред и допи последните капки от чашата си. Сервитьорът веднага се появи сякаш от нищото и му поднесе поредната доза.

— Та? Капитан Сопкин?

— Да бе, Сопкин... Историята, която се мъча да ти разкажа, се случи през Златния век на космооткривателството — в далечната 2154 година. Тогава всички си мислеха, че двигателите с антима́терия са последен писък на модата, картата на известната ни част от вселената бе по-празна от мозъка на блондинка в бар, а Анатолий Сопкин бе по-известен от Ганди, Христос и Хитлер, взети заедно. Говедото му с говедо сякаш имаше някакъв свръхестествен нюх към годни за обитаване планети! Над 200 пъти бе излитал с „Водно конче“ (*доста тъпо име за звездолет, нали?*) и всеки един път се бе връщал със сертификат за новооткрит свят. Познавах капитани, които имаха на сметката си една-две планети на кръст, така че прави си извода с какви

очи го гледаха всички — от мацките в училищата до дъртите пръдльовци в НАСА.

С други думи, да не разтягам повече локуми, имах повече от една причина да се промъкна скришом на кораба на Анатолий — при него пътуването без билет минаваше само с плясване през ръцете и някоя-друга седмица дежурства в кухнята; сигурен бях, че и този път ще открие някоя нова обитаема планета, така че разнообразието ми бе в кърпа вързано; и не на последно място — с него в този рейс щеше да бъде още една легенда: старши помощник Сюзън Сент-Клер, Желязната Лейди на космофлота и мокрият (и несбъднат) сън на всички астронавти. Велики Космос, тази жена беше динамит! Можеше да събуди желание дори у двестагодишен ригелианец, закърмен със сексблочки в майчиното мляко. Покрай потресаващата ѝ външност останалите ѝ качества някак си бледнееха — като например фактите, че тя бе първият курсант в Марсианската Академия, завършил с пълно отличие, че говореше перфектно осем галактически езика (и можеше да ругае на още седем) и че в целия Алианс нямаше човек, който да стъпи на малкия ѝ пръст, когато ставаше дума за лазерен арбалет М-119 и поразителите, които могат да се направят с него.

— Пак се увлече, Джаред.

— Ни най-малко, камарад, малко търпение и стигаме до същината — хилна се като репичка скитникът и махна на сервитьора за още една чашка. — Та Сюзън Сент-Клер и Анатолий Сопкин на едно място бяха достатъчен дразнител за младежката ми и жадуваща за приключения натура. Естествено, никой не ме усети, когато се промъквах на кораба: опитът си казваше думата, а и по онези времена охраната още не беше кой знае колко строга. Разконспирираха ме още след първия подпространствен скок — по онова време нямаше такива удобства като тоалетни на всеки ъгъл и всяко едно ходене по нужда трябваше да става в една малка стаичка до пилотската кабина. А лично аз никога не съм бил особено добър в задържането на природните импулси...

Той подкрепи думите си с още една звучна оригня, която прозвуча като соло на джазмузикант под влиянието на поне 2–3 вида наркотици.

— Та, за да не те държа в напрежение — след кратко конско и заплахи как точно ще ме посъветват биячите от Галактическата

Полиция, когато се върнем на Земята, твоят покорен слуга бе изпроводен до складовото помещение с бутилка алдебарански шнапс и няколко стандартни астронавтски порциона за мезе. Пуснаха ме малко преди да кацнем на Арантия. Не се и съмнявах, че ще ми позволят да се разходя из планетата — в крайна сметка аз съм първо поколение роден и израсъл на Марс, а както несъмнено знаеш, комбинацията между милионите ваксини, с които тъпчеха първите колонизатори, гравитацията и останалите уникални за целия Космос условия там ни бяха направили хипер-супер-мега-устойчиви на повечето видове бактерии, вируси и прочие гадинки.

Така и стана — в момента, в който Сопкин започна да разпределя задачите между екипажа, ми връчиха стандартен астро-костюм SZ19D и ме изтикаха в редиците на първите три групички, които щяха да стъпят на планетата. Паднах се в една група със Сюзън Сейнт-Клер — какво да правиш, роден съм си късметлия... Начинът, по който ме гледаше тя обаче, ми подсказваше недвусмислено, че едва ли ще имам възможност да я питам за нещо повече от прогнозата за времето.

Не мога да ти опиша на каква красота се натъкнахме, когато направихме първите си стъпки из Арантия, братчето ми... Опитвал съм се няколко пъти, но думите просто не достигат — и това ти го казва човекът, който пет пъти е стъпвал на Алфа Еридан и всеки път е разказвал различно описание на тамошните залежи! Планетата бе райско кътче — атмосферата бе перфектна (кислородните маски отидоха в раниците още в първите минути на разходката), природата бе приказна, ветрецът, който галеше косите ни, те караше да се размекнеш като тийнейджър на първа среща, а небето изглеждаше толкова меко и копринено, че на човек му се приискваше да си ушие чаршаф от него и никога повече през живота си да не става от леглото. На целия този перфектен пейзаж щяха да му отиват някое-друго стадо еднорози, само дето очевидно на цялата планета нямаше други живи същества, освен пеперуди. И то пеперуди на корем — всички видове и разцветки, с багри и шарки, които биха докарали нервен срив у всеки уважаващ себе си художник.

Но да не се отплесвам отново... Бяхме стигнали до едно ручейче, което изглеждаше като илюстрация на детска книжка — толкова синьо, ромолящо и прохладно, че половината групичка се просълзи от умиление. Всъщност, само аз и Сюзън Сейнт-Клер не бяхме кой знае

колко впечатлени — тя по технически причини (*злите езици говореха нещо за хирургическо отстраняване на хипоталамуса, който, както знаеш, отговаря за емоциите...*), а на мен, честно казано, ми бе писнало да се разкарвам из захаросани пейзажчета и да си мисля за дъги и еднорози. Може би затова двамата със Сюзън бяхме единствените, които не седнаха да лочат вода от ручея като невидели — тя започна да разпъва портативния астроанализатор, а аз седнах под едно дръвче, което напомняше земния бряст, и измъкнах една цигара от тайния джоб на костюма. Изслушах търпеливо лекцията на тема „Вредата от тютюнопушенето върху човешките бели дробове и извънземните екосистеми“, изгасих фаса в неестествено зелената трева и се изправих. Изведнъж се почувствах много добре. Все едно бях изпил на екс две чашки бетелгейзевска гроздова (*което ми напомня, приятелю, че не си викал сервитьора отдавна... а така, благодаря ти...*), а след това бях замезил с две-три дръпвания от оная сириусианска гадост, дето е тотално незаконна, ама човек умира за нея — предполагам, опитвал си... мда, има си хас... Така или иначе, чувствах главата си пълна със слънчеви лъчи, а тялото ми бе толкова леко, че ме бе страх да направя дори една крачка — струваше ми се, че ще отлетя в космоса като балонче с хелий. Ухилих се глуповато и се обърнах към спътниците си, за да ги попитам дали и на тях им се струва, че са неприлично щастливи. В момента, в който извърнах глава, пред мен се оказаха божествените устни на Сюзън Сейнт-Клер. Не след дълго и останалите части на не по-малко привлекателното ѝ тяло ги последваха. Велики Космос, приятелче, такава целувка не бе получавал нито един в цялата Галактика от времето на Големия Взрив!

— Да бе! Е, Джаред, тук вече се поувлече... Сюзън Сейнт-Клер да целуне точно теб!

— И аз така се чувствах, другарю — не можех да повярвам на сетивата си, мислех си, че наистина сънувам... или че по погрешка съм прибрал цигара с трева при тайните си никотинови запаси... абе, с две думи, определено имаше нещо гнило. След като Сюзън обаче отлепи устни от моите след няколко болезнено приятни секунди и ме замъкна зад близкото хълмче...

— Е, не! Това вече е опашата лъжа!

— Ако лъжа, да не близна повече алкохол през живота си, цялата Галактика да се разпадне на кварки и неутрино, а неокатолиците от

Гама Кентавър да завладеят венерианските публични домове! — вдигна театрално ръка Джаред. Кимнах му да продължи, респектиран от внушителната клетва.

— Та това, скъпи мой невярващ приятелю, бе денят, в който аз, Джаред, Междугалактическият Скитник, правих любов със Сюзън Сейнт-Клер! От този миг нататък животът вече не бе същият: чувствах се едновременно като покорител на недостъпен планински връх, откривател на лекарство срещу лъчева болест и астро-навигатор V клас, който е намерил път за връщане през черна дупка...

— Да, да, разбрах — раздразнено го прекъснах аз. — Сега може ли да пропуснеш частта, в която се хвалиш, и да минеш към същественото?

— ОК, ти плащаш, ти поръчваш музиката — кимна Джаред и пресуши поредната чашка. Чудно ми беше къде побираше всички този алкохол...

— Когато се върнахме в базовия лагер, държейки се за ръце като влюбени петокласници, забелязахме, че очевидно всички са се поддали на еуфоричното настроение, което разцъфтяваше у нас със Сюзън. Анатолий Сопкин бе извадил неизвестно откъде статив с платно и рисуваше арантиански пейзаж с маслени бои. Щурманът обикаляше насам-натам с кретенска усмивка, черпеше всички с оригинално френско бренди и настояваше да го наричат „бай Иван“ (*не ме питай защо, не мога да ти отговоря*). Корабната лекарка Лили, която винаги гледаше така, сякаш някой ѝ бе изял закуската преди броени минути, плетеше венец от някакви странни местни цветчета и си говореше сама колко ѝ липсвало семейството ѝ и как щяла да им сготви най-вкусната вечеря, когато се прибере на Земята.

С две думи, всички бяха откачили. Дори през замъгления ми от скорошното еротично изживяване мозък успя да се промъкне идеята, че нещо определено не е наред. Успях да откопча ръката си от тази на Сюзън, целунах нежно божествените ѝ пръсти и ѝ прошепнах, че се връщам след малко. Тя се усмихна и ми прати въздушна целувка. Потръпнах. Със сигурност имаше нещо гнило. С известен труд открих сред стадото хилещи се и лъхачи на позитивизъм добичета корабния ксенобиолог Джеймисън и едва ли не с шутове го вкарах в стаята за отдих на „Водно конче“, където го натъпках с толкова много кафе и стимуланти, че чак се притесних да не би да получи сърдечен удар.

Както и да е — стратегията проработи, Джеймисън не получи удар, зениците му се посвиха малко и идиотската усмивка започна да поизбледнява. Успях да го накарам да пусне пълен тест на биологичната среда навън. Останах плътно до него, защото се опасявах, че каквото и да причиняваше странната еуфория, можеше да се върне във всеки един миг.

Именно Джеймисън бе този, който направи великото откритие. Жалко за него, защото нито един от милиардите хора в тази Галактика никога няма да разбере за него (освен теб, братчето ми, и то само защото си толкова добър слушател и не щадиш келнера, откакто сме седнали). Когато се върнахме на Земята, Конвентът проучи внимателно записките на Джеймисън и след продължили две седмици разгорещени дебати ги засекрети с клас А-1. Арантия бе обявена за карантинна зона, а всеки един, дръзнал да полети дотам или дори да спомене нещо за тази планета, автоматично бе обявяван за планетарен изменник и бе пращан в рудниците на Орион IV...

— Да, това вече ми го сподели — прекъснах го нетърпеливо аз. — А сега ще кажеш ли какво точно сте открили?

— Джеймисън имаше късмета да открие първия в Галактиката разумен живот на вирусна основа. Оказа се, че в края на краищата Арантия не е необитаем свят. Жителите й просто бяха толкова дребни, че за близки срещи от третия вид с тях на човек му трябваше осмо поколение гравитационен микроскоп. Единственият им познат метод за комуникация със същества, превъзхождащи ги по размери, бе заразяването им... от наша гледна точка, разбира се. А ние — слушай сега внимателно, тук идва най-пикантната част — имахме късмета да се озовем на техния свят точно в разгара на размножителния им период. Сезонът, когато хормоните им бяха повече, отколкото в гимназия през лятото. Нищо чудно, че дори аз, марсианецът, се бях поддал на влиянието им — а аз дори не боледувам от грип!

— Мдаааа, това обяснява налудничавото ти еротично изживяване с Желязната Лейди. Но въпреки това не мога да се отърва от натрапчивата мисъл, че си си измислил това, само и само за да получиш някоя-друга чашка на аванта.

— Предположих, че така ще реагираш, друже — ухили се Джаред и се самообслужи от моя прогресивно опразващ се пакет с цигари. — Сега, да видим... Дъртите пръдльовци от Конвента решиха,

че евентуална комуникация с арантианците би била крайно опасна. Независимо от факта, че ситните бацилчета определено бяха добронамерени, можеше да се намери човек, който да намери общ език с тях, така да се каже... примерно, някой роден на Марс... с имунитет, който да му помогне да не се поддаде сляпо на тяхното влияние... и да може да превърне монолога им в диалог...

— Хм, чувствам, че биеш нанякъде...

— Разбира се — подсмихна се Джаред. — Нека ти покажа нещо...

Той се изправи, поизтупа окъсания си и омазан с какво ли не гащеризон и се насочи към една от съседните маси. Там седеше ослепително руса ригелианка с форми, които постепенно докарваха тих инфаркт на посетителите на „Звездното драконче“. Джаред седна до нея, размениха няколко думи, които не можах да уловя, независимо, че бях напрегнал слуха си до краен предел, след което тя написа няколко цифри на салфетката си, целуна я, целуна и него така, че сексуалното напрежение в кръчмата вече можеше да се реже с нож, след което стана и си замина. Мъжката половина от клиентелата въздъхна разочаровано.

— Една-единствена дума, Роналд — симбиоза! — тръшна се отново на стола си Джаред и махна на сервитьора за поредната доза метанолов субстрат. — Малките вирусчета се шматкат насам-натам из Вселената, тихомълком нарушавайки наложената им карантина, виждат свят, разширяват познанията си... а аз се уреждам с най-красивите мацки. Всички печелят.

— Не те ли е страх, че някой ще те разконспирира?

— Не вярвам, друже... Никой не го е грижа за Джаред, Междугалактическият Скитник. Кой би повярвал, че нещо толкова опърпано като мен е успяло да прокара мост на комуникация между две тотално различни галактически култури? Аз съм пияница, пройдоха и окаяник — това виждат хората в мен. А и досега не съм срещал човек, който да споделя моето виждане за общуването и връзките. Симбиоза, приятелю. Запомни го от мен. Всичко е симбиоза.

Джаред глътна на екс остатъка от чашата си и стана.

— До следващата ни среща, Рони! — махна той с ръка и се заклатушка към изхода. — И дано тогава си си купил по-нормални цигари, че тая твоята отрова ми изгори дробовете...

— Добре — въздъгнах примирено аз. В крайна сметка, наистина беше така: ако човек иска да слуша добър разказвач, трябва да играе по неговата свирка. Симбиоза, какво да се прави...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.